

Sygn. akt **VIII Ua 29/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSR del. Renata Stańczak (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015r. w Gliwicach

sprawy z odwołania S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 sierpnia 2015 r. **sygn. akt** VI U 384/14

oddala apelację.

(-) SSR del. Renata Stańczak (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Teresa Kalinka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygnatura akt VIII Ua 29/15

UZASADNIENIE

Odwołujący S. B. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 23 września 2014 roku, mocą której przyznano mu prawo do jednorazowego odszkodowania za 45% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku.

W uzasadnieniu złożonego odwołania podano, że zaskarżona decyzja jest dla odwołującego krzywdząca, bowiem w następstwie wypadku przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 – pomimo podjętego wielospecjalistycznego leczenia i rehabilitacji leczniczej – jego lewa kończyna dolna jest niesprawna. Odwołujący wskazał na poważne uszkodzenia

nerwów w obrębie tej kończyny oraz na to, że zmuszony jest do poruszania się o kulach. W związku z tym odwołujący nie może wykonywać dotychczasowej pracy i obawia się przyszłości.

Na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2015 roku odwołujący wskazał, że domaga się przyznania mu prawa do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15% uszczerbku na zdrowiu i ustalenia łącznego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 60%.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podał, że w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 września 2014 roku ustalono, że odwołujący doznał 45% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku. W związku z tym odwołującemu wypłacono jednorazowe odszkodowanie w wysokości 32.850 zł (45 x 730 zł).

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie VIU 384/14 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15 % uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku i ustalił, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wynosi 60 %.

Sąd Rejonowy podał, iż ustalił i zważył co następuje:

Odwołujący S. B. w dniu 23 stycznia 2014 roku uległ wypadkowi przy pracy, w następstwie którego doznał urazu w postaci złamania 1/3 dalszej kości udowej lewej, rozerwania tętnicy udowej lewej oraz żyły udowej lewej, zmiążdżenia mięśni uda lewego, uszkodzenia nerwu kulszowego lewego.

Orzeczeniem z dnia 2 września 2014 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził u odwołującego 45% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku. Przy ustalaniu uszczerbku na zdrowiu zastosowano załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013 roku, Nr 954); 45% uszczerbek na zdrowiu ustalono na podstawie pozycji 147b (15% uszczerbku), 181s (30% uszczerbku) tzw. tabeli uszczerbkowej, stanowiącej załącznik do ww. rozporządzenia.

Orzeczeniem z dnia 17 września 2014 roku komisja lekarska ZUS podtrzymała ustalenia lekarza orzecznika ZUS.

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 września 2014 roku przyznano odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania w kwocie 32.850 zł za 45% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu odwołującego w następstwie wypadku przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku, czy uszczerbek ma charakter stały, czy długotrwały.

Opinię sądową z dnia 4 marca 2015 roku sporządzili biegli specjalista neurochirurg i neurotraumatolog A. D. oraz ortopeda-traumatolog narządu ruchu A. G., którzy ustalili u odwołującego łącznie 60% stałego uszczerbku na zdrowiu (pozycja 147b – 25% uszczerbku, pozycja 181s – 35% załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku. W uzasadnieniu wydanej opinii biegli podali, że wskutek przedmiotowego wypadku odwołujący doznał złamania uda oraz rozległego urazu tkanek miękkich w obrębie uda i podudzia; z tego powodu był kilkakrotnie leczony operacyjnie. Głębokie ubytki mięśni i tkanek miękkich zostały wygojone pozostawiając po sobie rozległe szpecące blizny i deformacje. Biegli wskazali, że stwierdzone u odwołującego graniczenie ruchomości stawu kolanowego i biodrowego związane jest z leczeniem (i samym urazem) bowiem zespolenie gwoździem śródszpikowym – wprowadzonym od końca dalszego uda przez staw kolanowy – prowadzi do ograniczenia ruchomości stawu kolanowego. Wyjaśniono, że celem leczenia złamań jest uzyskanie pełnego zrostu kostnego odłamów w anatomicznym ustawieniu oraz jak najszybszy powrót do pełnej sprawności kończyny. W przypadku odwołującego uzyskano zrost kości w anatomicznym ustawieniu, jednak sprawność kończyny

znacząco odbiega od stanu wyjściowego; dodatkowo dysfunkcję kończyny pogłębia uszkodzenie nerwu kulszowego. Biegli podali, że badanie przewodnictwa nerwu wykazało rozległe aksonalne uszkodzenie nerwów długich, co koreluje z objawami klinicznymi takimi jak: ograniczenie ruchomości stopy i palców, zaburzenia czucia oraz zaburzenia związane z uszkodzeniem układu wegetatywnego.

Uwagi do opinii wniosła strona pozwana, wskazując że stwierdzony przez biegłych uszczerbek na zdrowiu jest nieco zawyżony, ponieważ tej wysokości uszczerbki przyznaje się w sytuacji amputacji na wysokości uda, podczas gdy u odwołującego taka sytuacja nie zachodzi.

W związku ze zgłoszonymi uwagami do opinii sądowej, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych sądowych A. D. i A. G..

Biegli A. D. i A. G. w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 26 maja 2015 roku podtrzymali swoje ustalenia zaprezentowane w opinii głównej. Podano, że u odwołującego w badaniu klinicznym w dalszym ciągu utrzymują się cechy porażenia nerwu kulszowego, co zostało potwierdzone w badaniach przewodnictwa nerwowego. Ponadto po przebytych zabiegach operacyjnych na skórze uda lewego widoczne są blizny po leczeniu ubytków tkanek miękkich uda lewego za pomocą przeszczepów skórnych. Biegli wskazali, że w badaniu fizykalnym stwierdzili u odwołującego ograniczenie ruchomości stawu biodrowego, kolanowego, skokowego i palców stopy lewej; kończyna dolna lewa nie spełnia roli podpórceży. Reasumując, biegli podali że rozległość urazu, dysfunkcję kończyny dolnej lewej oraz pełne objawy uszkodzenia układu wegetatywnego spowodowane samym urazem i sposobem leczenia uzasadniają przyznanie 60% uszczerbku na zdrowiu.

Pismem z dnia 5 sierpnia 2015 roku organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii sądowej, podnosząc że zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku przy wielomiejscowym uszkodzeniu kończyny ogólny stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbku, ustalonych za poszczególne uszkodzenie w sposób określony w ocenie procentowej, z tym że procent ten nie może być wyższy od procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny. W konsekwencji organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd Rejonowy w pełni podzielił opinię główną i uzupełniającą biegłych A. D. i A. G.. W ocenie Sądu Rejonowego opinie te zostały sporządzone rzetelnie, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie dokładnej dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu dodatkowych badań oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia życiowego biegłych. Biegli w sposób przekonywujący uzasadnili swoje stanowisko a tym samym brak jest podstaw, zdaniem Sądu I instancji do kwestionowania przedmiotowych opinii. W ocenie Sądu Rejonowego nie zachodziła także potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych. Zgodnie z ustaleniami wskazanych biegłych łączny uszczerbek odwołującego na zdrowiu w następstwie wypadku przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku wynosi 60%. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażonym w wyroku z dnia 25 czerwca 2009 roku (V ACa 139/09, LEX nr 551993) opinia biegłego podlega ocenie Sądu z uwzględnieniem kryteriów oceny tego rodzaju dowodu, takich jak poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej.

Zdaniem Sądu Rejonowego, należy zauważyć, że zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku przy wielomiejscowym uszkodzeniu kończyny ogólny stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbku, ustalonych za poszczególne uszkodzenie w sposób określony w ocenie procentowej, z tym że procent ten nie może być wyższy od procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny. W ocenie Sądu Rejonowego ustalony przez biegłych zsumowany procentowy uszczerbek na zdrowiu nie przewyższył procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny; w przypadku utraty uda pozycja 153 załącznika – zależnie od długości kikutu i przydatności jego cech do oprotezowania – przewiduje uszczerbek od 50% do 70%. Tym samym ustalony przez biegłych uszczerbek na zdrowiu na poziomie 60% nie przekracza górnej granicy uszczerbku z powyższej pozycji na poziomie 70%.

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd I instancji uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie wysokości uszczerbku na zdrowiu odwołującego w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku; okoliczność, że przedmiotowe zdarzenie było wypadkiem przy pracy nie była sporna.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Po myśli art. 16 ust. 1 ustawy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska.

Sąd Rejonowy podniósł, że postępowanie dowodowe wykazało, że organ rentowy nieprawidłowo ustalił wysokość uszczerbku na zdrowiu odwołującego w następstwie wypadku przy pracy. Biegli powołani w sprawie ustalili bowiem, że odwołujący wskutek wypadku doznał ciężkiego urazu lewego uda. Wysokość uszczerbku na zdrowiu w związku z tym zdarzeniem biegli ocenili na 60% uszczerbku, zgodnie z pozycją 147b i pozycją 181s załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013 roku, Nr 954).

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 stycznia 2014 roku i ustalił, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wynosi 60%.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania – art.233§1 k.p.c.w zw.z art.217 §1

k.p.c. i art..277 k.p.c.poprzez:

- nieuwzględnienie zastrzeżeń organu rentowego do zakwestionowanej opinii biegłego ortopedy traumatologa z dnia 4.03.2015 roku i opinii uzupełniającej z dnia 26.05.2015 roku zmierzających do rzetelnego wyjaśnienia okoliczności związanych z wysokością procentowego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 23.01.2014 roku,

- dokonanie istotnych ustaleń faktycznych z naruszeniem zasady wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodnego, w szczególności ustalenie wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu w oparciu o zakwestionowane opinie biegłych z powołaniem na pozycję 147b i 181s rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu;

2. naruszenie prawa materialnego- art.11 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania za dalsze 15% stałego uszczerbku na zdrowiu i §9 ust.2 cytowanego wyżej rozporządzenia poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem uszczerbku w zawyżonej wysokości.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że w toku postępowania przed Sądem I instancji zakwestionował opinie biegłych składając zastrzeżenia, których jednak Sąd nie uwzględnił. Zdaniem skarżącego Sąd oparł motywy rozstrzygnięcia wyłącznie w oparciu o zakwestionowaną opinię biegłych. Ustalenia Sądu pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, bo według zakwestionowanej opinii z dnia 4.03.2015 roku biegli ustalili 55% uszczerbku na zdrowiu, tj. poz.147b – 20% i poz.181s – 35%. Skarżący przyznał, że w opinii uzupełniającej biegli piszą o 60 % uszczerbku na zdrowiu, ale jest to omyłka w druku opinii, albowiem nigdzie w tej opinii nie ma mowy o zwiększeniu wysokości uszczerbku do wcześniej oznaczonego, a biegli w opinii uzupełniającej nie widzą podstaw do zmiany opinii głównej z 4.03.2015 roku.

W dalszej części organ rentowy podniósł, że zawyrokowana przez Sąd wartość uszczerbku na zdrowiu przekracza przewidziany dla utraty kończyny uszczerbek (od 50%, a nie powyżej 70% jak przyjął Sąd). Doszło więc do naruszenia §9 ust.2 cytowanego rozporządzenia z dnia 18.12.2002 roku, który stanowi, że łączny uszczerbek na zdrowiu nie może być wyższy od procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny.

Sąd drugiej instancji zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz ocenę prawną zawartą w uzasadnieniu wyroku. Przyjmuje je za własne.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia

(OSNP z 1998r., z.3, poz.104, OSNP z 1999r. z.24 , poz.776, OSNP z 2000r. z.4, poz.143).

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy oparł się na opinii biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii, ortopedii i traumatologii A. D. i A. G., którą to opinię Sąd ten podzielił jako precyzyjną i wyczerpującą i stąd zasługującą na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podzielił zaprezentowane przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia motywy rozstrzygnięcia sprawy sporządzone w oparciu o tę opinię.

Zarzuty apelacji dotyczą błędnej oceny stanu faktycznego wynikającej z podzielenia wniosków opinii biegłych sądowych. Zarzuty apelacji są nieuzasadnione. Sąd nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, nie naruszył art. 233 k.p.c..

Wbrew temu co twierdzi organ rentowy, opinie biegłych (główna i uzupełniająca) są rzetelne, w sposób wyczerpujący odpowiadają na pytania postawione przez Sąd I Instancji. Nie zachodzi też żadna wątpliwość co do wiedzy, bezstronności i fachowości biegłych wydających opinię. Zawarte w opinii stwierdzenia oparte są na analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przeprowadzonych badaniach ubezpieczonego, jak również posiadanych wiadomościach specjalnych.

Niezrozumiały jest przy tym zarzut podniesiony przez organ rentowy, jakoby biegli w opinii głównej z dnia 4.03.2015 roku ustalili uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego w łącznym wymiarze 55%. Tymczasem ze wskazanej opinii wynika jednoznacznie, że zgodnie z tabelą do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z dnia 18.12.2002 roku (t.j.Dz.U.2013, poz.954) biegli ustalili trwały procentowy uszczerbek na zdrowiu związany z wypadkiem przy pracy dla pozycji 1 rozpoznania - tabela 147b **25%**, dla pozycji 2 rozpoznania - tabela 181s **35%**. Łączny trwały uszczerbek na zdrowiu

wynosi zatem **60%** (vide opinia z dnia 4.03.2015 roku strona 3 karta 27 akt sądowych). Biegli kategorycznie podtrzymali swoje stanowisko w opinii uzupełniającej z dnia 26.05.2015 roku (k.62 akt sądowych).

Równie bezzasadny jest zarzut organu rentowego jakoby doszło do naruszenia § 9 ust.2 rozporządzenia z dnia 18.12.2002 roku, ponieważ zawyrokowana przez Sąd Rejonowy wartość uszczerbku na zdrowiu przekracza przewidziany dla utraty kończyny uszczerbek. Zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku przy wielomiejscowym uszkodzeniu kończyny ogólny stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbku, ustalonych za poszczególne uszkodzenie w sposób określony w ocenie procentowej, z tym że procent ten nie może być wyższy od procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny. Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że ustalony przez biegłych zsumowany procentowy uszczerbek na zdrowiu nie przewyższył procentu przewidzianego za utratę uszkodzonej części kończyny. W przypadku utraty kończyny - pozycja 153 załącznika – zależnie od długości kikuta i przydatności jego cech do oprotezowania – przewidziany jest uszczerbek od 50% do 70%. Tym samym ustalony przez biegłych uszczerbek na zdrowiu na poziomie 60% nie przekracza górnej granicy uszczerbku z powyższej pozycji przyjętej na poziomie 70%. Ubezpieczony w wyniku wypadku przy pracy doznał poważnych uszkodzeń ciała: zmiążdżenia uda lewego z uszkodzeniem tętnicy, żyły, nerwu kulszowego, rozległych uszkodzeń tkanek miękkich w obrębie uda i podudzia, wieloodłamowego złamania kości udowej; z tego powodu był kilkakrotnie leczony operacyjnie. Głębokie ubytki mięśni i tkanek miękkich zostały wygojone pozostawiając po sobie rozległe szpecące blizny i deformacje. Biegli wskazali, że stwierdzone u odwołującego ograniczenie ruchomości stawu kolanowego i biodrowego związane jest z leczeniem (i samym urazem), bowiem zespolenie gwoździem śródszpikowym – wprowadzonym od końca dalszego uda przez staw kolanowy – prowadzi do ograniczenia ruchomości stawu kolanowego. Wyjaśniono, że celem leczenia złamań jest uzyskanie pełnego zrostu kostnego odłamów w anatomicznym ustawieniu oraz jak najszybszy powrót do pełnej sprawności kończyny. W przypadku odwołującego uzyskano zrost kości w anatomicznym ustawieniu, jednak sprawność kończyny znacząco odbiega od stanu wyjściowego; dodatkowo dysfunkcję kończyny pogłębia uszkodzenie nerwu kulszowego. Biegli podali, że badanie przewodnictwa nerwu wykazało rozległe aksonalne uszkodzenie nerwów długich, co koreluje z objawami klinicznymi takimi jak: ograniczenie ruchomości stopy i palców, zaburzenia czucia oraz zaburzenia związane z uszkodzeniem układu wegetatywnego. Biegli ustalając łączny uszczerbek na zdrowiu wzięli pod uwagę rozległość urazu oraz dysfunkcję kończyny dolnej lewej oraz pełne objawy uszkodzenia układu wegetatywnego spowodowane samym urazem jak również sposobem leczenia urazu.

W postępowaniu sądowym ocena uszczerbku na zdrowiu, w tym weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, z zasady wymaga wiadomości specjalnych. Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem Sądu II instancji brak jest podstaw do zakwestionowania opinii biegłych sądowych, stanowiących podstawę wydania wyroku w niniejszym postępowaniu. Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

SSR del. Renata Stańczak SSO Mariola Szmajduch SSO Teresa Kalinka